

Eduard Ibáñez: “La laïcitat entesa correctament ha de protegir la llibertat religiosa”

Dc, 4/12/2019 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterri-CR) “Tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió; aquest dret inclou la llibertat de canviar de religió o de creença, i la llibertat, individualment o col·lectivament, en públic o en privat, de manifestar la seva religió o creença per mitjà de l'ensenyament, la pràctica, el culte i l'observança”. Aquest és el text literal de l'article 18 de la Declaració Universal dels Drets Humans que ha obert l'acte de presentació del llibre *La lluita per la llibertat religiosa i de consciència*, escrit per **Eduard Ibáñez** i [publicat](#) per Claret. En la presentació a la Sala Pere Casaldàliga, el claretià **Màxim Muñoz** ha remarcat que aquest article dels Drets Humans “cal llegir-lo sencer”, sense oblidar-ne cap part: “No es tracta només de tolerar el fet religiós, sinó de protegir-lo”.

Aquesta idea també emmarca tot el llibre d'Eduard Ibáñez, doctor en dret, director de Justícia i Pau de Barcelona i president de la Fundació Catalunya Religió. En una conversa amb la periodista **Glòria Barrete**, l'autor ha explicat que com qualsevol dret no és tracta només de tolerar-lo, sinó de protegir-lo: “Calen polítiques actives de protecció i això afecta a l'obertura de centres de culte, a l'educació, als mitjans de comunicació...”.

El llibre proposa un canvi de perspectiva, en la que “el fonament està en llibertat religiosa, no en la laïcitat”. Per això, “la laïcitat entesa correctament ha de protegir la llibertat religiosa” i ha promoure que l'exercici d'aquest dret “sigui efectiu i real”.

Autonomia i col·laboració

Per fer efectiu l'exercici de la llibertat religiosa el llibre proposa dos principis que han regir la relació entre l'estat i les confessions religioses. Primer l'autonomia de

cada esfera, malgrat que “en la història hem vist de tot”, tant governs que han utilitzat la religió, com religions que han volgut dominar els governs. Però aquesta autonomia no passa per “ignorar-se un a l’altre”. “Sense col·laboració no es pot garantir la llibertat religiosa”, i això vol dir reconèixer l’aportació cultural, social i de la cohesió que aporten les religions. I no “reduir-la a un fet privat” o “confondre la religió amb les seves patologies”.

Ibàñez ha recordat que la llibertat religiosa “és un dels Drets Humans més violentats i trepitjats al món”, que afecta al 61% de la població, malgrat que no tingui la gran projecció mediàtica d’altres discriminacions. Amb veritables atrocitats i dades “que posen els pèls de punta”.

Entre l’extrema dreta i el laïcisme

La crueltat que en alguns llocs adquireix la persecució religiosa és tant greu motiu que “incomoda” quan avui hi ha sectors que parlen de persecució religiosa en el nostre país. Però si Ibàñez veu que hi ha una voluntat “d’invisibilitzar el fet religiós”. I tot i que les lleis protegeixen la llibertat religiosa, “es produeixen situacions de discriminació, sobretot pel que fa a l’obertura de centres de culte” d’algunes comunitats estigmatitzades com els musulmans.

L’anàlisi que ha fet Ibàñez en la presentació del llibre és que “a Espanya ens movem entre dos extrems: un nacionalisme excloent contra la religions minoritàries que es visualitza amb pujada de l’extrema dreta, i el laïcisme agressiu que vol treure de l’espai públic el fet religiós”. A Catalunya creu que “també patim una situació de la laïcisme preocupant” però que alhora és una societat amb “un pòsit d’obertura i diàleg entre les confessions” molt rellevant.

Finalment, segons Ibàñez, tot passa per reconèixer un conjunt d’obvietats, com que “la fe és un acte relacional i comunitari” i per tant és inviable parlar de llibertat religiosa sense garantir la seva projecció pública. Un seguit d’obvietats explicades planerament en un llibre de plena actualitat.